

Antoni Romero Ullastres, mestre en activisme

Antoni Romero Ullastres, el 1993, abans de jubilar-se
LLUÍS ROMERO.

Antoni Romero Ullastres, que va morir dimarts a Palamós amb 91 anys, serà sempre per a mi i molta gent el senyor Romero. Senyor amb el sentit que té la paraula de respecte i reconeixement. Respecte per la seva manera de fer planera, educada i plena de consideració; el seu tracte senzill i afable. Reconeixement cap a la seva tasca constant i desinteressada envers la cultura, la música, l'educació i, sobretot, els més desfavorits. Malgrat la seva continuada insistència perquè m'hi adreces únicament amb el nom d'Antoni, definitiu, inqüestionable, sempre senyor Romero.

Va ser mestre d'escola, director del col·legi públic Vila-romà, impulsor i patró de la Fundació Vimar, pal de paller de l'escola d'educació especial Els Àngels, ànima de la fira nadalenca, col·laborador de la llar d'infants Kumbaià, entusiasta organitzador de trobades sardanistes infantils, president de l'agrupació sardanista Costa Brava, espòs, pare, avi, amic i moltes coses més que segurament em deixo i que sempre exercia amb il·lusió i discreció. Sense cap mena de dubte el podríem qualificar com el gran activista educatiu, social i cultural de Palamós i Sant Joan. Suposo, però, que ell faria un mig somriure de murri i ens diria "punyetes".

Va néixer a Barcelona el 19 de juliol del 1934, però als 10 anys es va traslladar a Palamós, on el seu pare exerciria de secretari del jutjat de pau. Sempre es va sentir palamosí. Ben aviat, es va integrar en la vida associativa de la vila i el tarannà empordanès. Després d'estudiar magisteri i de passar per Girona (aquelles escoles del Sant Ponç més deprimat, a la vora del Ter), Corçà i Madremanya, el 1959 va aconseguir una plaça de mestre a l'escola unitària de nens de Sant Joan de Palamós i, alhora, un habitatge de ple dret a les cases dels mestres del carrer Magisteri, el mateix on havia viscut amb els seus pares, on ha viscut durant 81 anys.

Ferm i persistent, l'any 1971, va veure acomplert l'anhel de gaudir d'unes noves instal·lacions educatives a Sant Joan. L'escola va passar del vell i precari edifici de l'avinguda de la Llibertat, que ell qualificava de "tercermundista", a un de nou al carrer Riera, aleshores modern, que en poc temps es convertiria en la seva segona casa. Entre l'escola unitària i la nova escola Vila-romà, va impartir docència durant 33 anys, 16 com a director, gaudint d'una gran estima dels alumnes i el professors. Va ser el gestor de les aules d'educació especial i va impulsar la construcció del centre Els Àngels, per dignificar la qualitat de vida de les persones amb capacitats especials. Va ser un dels companys de viatge més fidels de mossèn Gumersind Vilagran i de Carme Maristany en la creació de la fundació Vimar, que, des del 1976, va organitzar activitats per finançar-se, com ara la fira nadalenca i la gran subhasta de quadres.

Predisposat a tot el que calgués, fins i tot va fer la instal·lació elèctrica per a l'obertura de la necessària llar d'infants Kumbaià, una iniciativa de mossèn Gumersind, rector de la parròquia de Santa Eugènia, per ajudar la gent de Sant Joan que també va tenir el seu suport traient hores d'on fora.

Entusiasta de la música popular i la sardana, va ser durant nou anys (1992-2001) president de l'agrupació sardanista Costa Brava i cofundador de les trobades sardanistes infantils de les comarques gironines. En l'agrupació, va fer tots els papers de l'auca: col·locador de cadires, tècnic de so, articulista, presentador i aglutinador d'una magnífica junta en una etapa d'extraordinària activitat sardanista. A partir del 2001, nomenat president d'honor, va participar en els actes de Palamós, ciutat Pubilla 2004, gaudint de debò de tots els actes d'aquesta efemèride.

El senyor Romero sempre estava disposat a col·laborar en qualsevol iniciativa que representés una millora per al seu entorn i per a Palamós i Sant Joan, que no solament es va convertir en la seva vila d'adopció, sinó en el poble de la seva vida.

Per tot plegat i molt més, el 1992, va rebre el merescut Escut d'Or de la vila de Palamós amb votació unànime de tots els partits polítics del consistori.

Als 91 anys, ens ha deixat com va viure, amb veu baixa i discreció, envoltat de la seva estimada família, recordant els bons moments d'una vida plena i escoltant sardanes fins als darrers instants: les notes de Somni de Manuel Saderra i Puigferrer, composició que li aportava serenor i esperança i que vam escoltar en el seu comiat –Santa Maria del Mar plena de gom a gom– juntament amb Per tu ploro de Pep Ventura i Mar de Palamós de Francesc Mas Ros, interpretades per la cobla Badia de Palamós, una formació de músics amics, exalumnes i professors que es va reunir expressament per aquest comiat.

Estem orgullosos del seu mestratge, un privilegi haver gaudit de la seva coneixença aquests anys. El trobarem a faltar, però el seu exemple haurà estat la millor lliçó de vida, una lliçó magistral. Espero que un cop passi el temps que marca la normativa municipal palamosina, la comissió del nomenclàtor tingui a bé considerar dedicar-li un carrer com a merescut reconeixement a la seva generosa aportació a la nostra vila. Un nou carrer amb el nom d'Antoni Romero Ullastres, mestre en activisme.

Moltes gràcies, senyor Romero!

Publicat a:

-El Punt Avui. El Punt Avui 15-02-2026, Pàgina 26

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/2620433-antoni-romero-ullastres-mestre-en-activisme.html>